

TYPISKT TYRA: FÖRSTA BOKEN
Copyright © Karin Herou 2025
Form och illustration Hanna Säll Everö

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@bonniercarlsen.se
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-122-8
Tryck ScandBook, EU 2025
Tryckning I

Typsnitt Mudstone Sans, Salted, Stempel Garamond

TYPISKT
TYRA

FÖRSTA BOKEN

KARIN HEROU

**BONNIER
CARLSEN**

KAPITEL 1

INGEN HEMLIS

– Vänta, jag känner igen dig ...

Luften i klassrummet var kvav och mamman framför oss hade kortklippt hår, dinglande örhängen och blänkande näsring. Hon lutade sig fram, kisade och slog handen för munnen.

– Är det inte ...?

Jag suckade inombords. *Vems* idé var det att samla *alla* på föräldramötet? Varför var *vi elever* tvungna att vara med?

Jag tog tag i mammas arm för att dra med henne till bänken, men hon var som fastklistrad i golvet.

Den kortklippta mamman med näsring knäppte triumferande med fingrarna.

– Du är Brunettbruttan! Bloggaren!

Fler föräldrar stannade till och bildade snabbt en ring runt oss. Jag stod inklämd mellan en lång mamma som glömt deodorant och en liten pappa med glasögon när det började.

– Brunettbruttan! Du dejtade den där trollkarlen?

Va! Hade mamma dejtat en trollkarl?

– Och råkade tatuera ”buffé” med kinesiska tecken?

Va? Betydde mammas tatuering något?

Den lilla pappan med glasögon tog självsäkert ett steg fram.

– Visst var det du som lät dina följare döpa ditt barn?

Och just där vändes alla blickar i rummet mot mig.

– Är *du* Tyra?

Japp, döpt efter en omröstning bland en miljon följare, tänkte jag medan svetten trängde fram i pannan. Jag ville försvinna och snabbt sjunka genom jorden, men det är svårt när man är 172 centimeter lång och har storlek 39 i skor.

Mitt öde är att bli beskriven som ...

– Våldigt lång för sin ålder! sa den korta pappan och rätade irriterat på ryggen.

Det hade varit så skönt att börja sjuan totalt okänd och gå helt under radarn. Det var ändå tretton år sen mamma slutade blogga och ingen i min ålder hade koll. Jag trevade efter hörlurarna jag alltid bar om halsen och lusten att sätta på dem och vrida upp volymen på max vällde över mig.

Mamma la en hand på min axel och klämde till.

– Men nu gör jag annat. Ekonom i grunden, men ...

– Bloggare för alltid, sa den korta pappan ivrigt och gjorde tummen upp. Mammans grepp om min axel hårdnade när någon fnös bakom mig.

Jag vred på huvudet. Stella, såklart. Jag som hade hoppats, bönat och bett att vi inte skulle hamna i samma klass

i högstadiet. Hon avskydde mig lika mycket som jag avskydde henne. Jag tror, men kan förstås inte veta säkert, att det började i femman när hon frågade chans på min storebror Sam. Man sa inte nej till Stella Wallin och att förödmjuka henne offentligt var att tigga om bråk. Men Sam, mitt pucko till bror, hade bara ryckt på axlarna i kön till matsalen och sagt: ”Varför skulle jag bli ihop med dig?” Sen hade han vänt sig mot sina vänner – och Stella hade vänt hatet mot mig. Jag hade slutat räkna hur många gånger hon sagt elaka grejer och hennes kommentarer om min längd var som giftpilar som alltid träffade rätt.

Dessutom ryktades det att hon hade en egen hudvårdsrutin – och själv kunde jag knappt stava till serum. Visst, jag använde blush och mascara ibland men för Stella verkade smink och skincare heligt.

Nu skakade Stella på huvudet så att det blanka håret rann över axlarna.

– Bloggare? Fräscht, sa hon och himlade med ögonen och den svarta eyelineren låg knivskarp längs fransarna.

Tyvärr kunde jag inte annat än att hålla med. Bloggar *var* gammeldags och typ lika trendiga som runskrift, men det fattade inte mamma.

Hasse, vår lärare, harklade sig framme vid tavlan medan alla klämde ihop sig i bänkraderna. Han såg ut som en typisk lärare, med kortärmad skjorta, glasögon och välkammat hår.

– Trevligt att ni redan bekantar er med varandra! Välkomna allihop. Välkomna till högstadiet, sa Hasse och såg

ut över klassen.

Jag kunde inte låta bli att följa hans blick. Vissa kände jag utan och innan, andra hade jag bara sett i skolkatalogen. Alex satt snett framför mig och jag visste av erfarenhet att jag inte kunde titta på honom utan att rodna. Amina, min bästis, satt bredvid, den nyfärgade röda slingan i luggen lys-te och som vanligt hade hon färgfläckar på tröjarmarna.

Stella blev jag tydligen inte av med och hennes bästis Wilma var av samma sort.

Men andra, som tjejen med träningströja eller killen med svart spretigt hår och slitna jeans, var helt nya.

– Vi börjar med det viktigaste, fortsatte Hasse. Vilka vill bli klassföräldrar? Några frivilliga?

Jag höll andan och stirrade skräckslaget på mammas hand. Den låg blickstill på bänken och jag kunde inte undgå att se de kinesiska tecknen på hennes handled. Varför hade mamma tatuerat ordet ”buffé”?

Mamma såg min blick.

– Äh, trodde det betydde kärlek, viskade hon.

En sval, tydlig röst bakom oss hördes plötsligt.

– Jag kan vara klassförälder.

Jag tittade bak och såg en kopia av Stella, fast trettio år äldre. Håret var lika blankt, ögonen lika mörka och blick-en lika vass.

Då hände något med mamma.

– Jag med, hojtade hon och jag drog efter andan. Åh nej. Hon visste ju att jag avskydde Stella? Att Stella all-tid hackade på mig och dessutom skröt om alla kläder

hon köpte? Att hon ville bli artist, precis som jag? Och nu skulle våra mammor vara klassföräldrar? Tack kosmos, tänkte jag, och suckade djupt inombords.

– Vad sägs om att starta terminen med en picknick tillsammans? hasplade mamma ur sig.

– Jag kommer, ropade den korta pappan och det blev knäpptyst i klassrummet.

– Alltså, jag kommer *att hjälpa till* menade jag, stammade han.

Amina vred på huvudet och sneglade på mig. Vi har känt varandra så länge att jag nästan kan läsa hennes tankar och blev bästisar redan i förskolan. Hon är den enda som vet allt om min knäppa familj, att mamma varit känd bloggare, att pappa kör glassbil och att min brorsa, Sam, lika gärna kunde döpts till Zombie-Sam. Amina vet att jag delar ut reklam för att tjäna pengar och har koll på vad jag sparar till: En äkta Neumann U87-mikrofon, alltså samma som Taylor Swift använder när hon spelar in sina låtar.

– Kul med picknick! Lära känna varandra lite, sa den kortklippta mamman med näsring och flera nickade instämmande.

Hallå, ville jag skrika, det här handlar inte om att ni ska få nya vänner, utan om att vi börjar högstadiet.

Men Hasse tittade bara på mamma och nickade glatt.

– Toppen, utbrast han som om han aldrig varit med om något liknande. Jag var övertygad om att han skulle skryta i lärarrummet imorgon: *Vet ni, klassföräldrarna anmälde sig frivilligt! Jag slapp tvinga dem!* Men han visste inte vad

han gav sig in på och jag var inte säker på att han ville ha mamma till klassförälder. Hon var som sagt en virrig före detta bloggare, som helst jobbade hemma, drack kaffe och diskuterade ränta så fort hon fick chansen. Och varför skulle mamma föreslå picknick? Bara ordet var töntigt och det lät ännu värre när hon sa det. En hemsk tanke slog mig: Hon tänkte väl inte *vara med*?

Hasse drog korken av en penna och skrev ”Högstadiet” med stora bokstäver på tavlan.

– Vi har en knepig tid framför oss. Det är mycket hormoner i luften och gudarna ska veta att det inte är lätt alla gånger.

Den korta pappan nickade ivrigt.

– Verkligen! Puberteten kan vara tuff, sköt han in.

Jag sjönk längre ner i stolen. Klassrummet hade snabbt förvandlats till den pinsammaste platsen på jorden.

– Men vi siktar på tre fina år tillsammans. Ni ska veta en sak: Sjuan glömmer man aldrig!

Var det ett hot, en varning? Det lät nästan så och plötsligt kändes högstadiet som en dålig idé. Jag kanske kunde gå om sexan, skippa puberteten och helt hoppa över de där hemska hormonerna? Tyvärr var det nog redan för sent för min del.

Efter föräldramötet väntade jag på Amina i korridoren och högg henne direkt när hon klev över tröskeln.

– Kom, vi flyr, sa jag och tog hennes arm. Jag tänker absolut inte gå hem med mamma.

– Det kunde vara värre, sa Amina när vi släntrade ner för

trappan. Du kunde ha hamnat i samma klass som Sugmalen.

Jag log snett. Hon menade Josef. Ibland kallade vi honom så och namnet kommer från när han försökte kyssa mig på klassfesten i sexan. Hans gap blev enormt, liksom stort och svart, och när vi kom på att han liknade sugmalen som bor i Aminas akvarium så kunde vi inte sluta skratta.

Amina öppnade skolans port och vi klev ut. Direkt skar en melodi genom luften och jag hoppade högt, trots att jag hört den tusen gånger. Den blå glassbilen stod parkerad mitt på skolgården, kupén var upplyst och pappa slängde upp bildörren.

– Vill ni ha skjuts?

Jag stirrade på honom.

– Mårten! hojtade mamma. Gud vad bra! Tyra, Amina, häng med, ropade hon och viftade åt oss att komma.

Jag backade och pulsen slog i öronen.

Då klev Hasse genom porten. Han stannade förvånat till.

– Glassbilen?

Men just då rivstartade pappa så gruset sprutade.

– Hallå, hojtade Hasse. Vänta! Här får du inte köra!

Amina började skratta och skakade på huvudet.

– Alltså, Tyra, vilken jäkla start. Högstadiet – here we come!

KAPITEL 2

MIN GALNA FAMILJ

Jag drog igen dörren bakom mig, slängde av skorna i hallen och kikade in i köket. Mamma hade målat det gult förra hösten och nu sken kvällssolen in genom fönstret och färgade väggarna brandgula. På diskbänken stod tallrikarna från middagen och på kylan trängdes teckningar vi gjort när vi var små.

Pappa slängde fram en låda på köksbordet.

– Har en skadad kartong. Någon som vill ha glass?

Min storebror, även kallad Zombie-Sam, släpade sig fram och satte sig tungt på stolen medan han skrollade. Som vanligt kollade han fotbollsklipp, ofta samma om och om igen, och just nu verkade han spana in Bellinghams senaste mål.

Mamma lutade sig mot diskbänken.

– Jag tål henne inte! Så självgod! Så perfekt! sa hon och rev pappret från en glasspinne.

Hon vände sig mot mig.

– Du avskyr ju Stella också.

Hon tog ett stort bett av glassen. Det krasande ljudet fick mig att rysa.

– Precis så känner jag för mamman. Jag ryser så fort jag ser henne. Hon är liksom: *Jag har råd att bo kvar i lägenheten själv, för jag har tusen miljoner på banken. Och den är etaaaaage*, härmade mamma och himlade med ögonen.

Jag lutade mig mot dörrkarmen.

– Så vadå, du ska straffa henne genom att vara klassförälder?

Mamma nickade.

– Du ska få se ..., mumlade hon med munnen full.

Jag fångade pappas blick.

– Och varför var du tvungen att hämta oss med glassbilen?

– Äh, folk gillar ju glass. Alex köpte direkt.

Det svajade till i knäna.

– Köpte Alex? Glass? Av dig?

– Vi snackade lite. Alex sa att det var kul att ni hamnat i samma klass.

Jag drog efter andan.

– Sa han det? På riktigt?

– Eller så sa han att det var kul med glass. Jag hörde inte. Hade melodin igång.

Pappa har kört glassbil i flera år och det han älskar mest är jingeln. Han har den som ringsignal på mobilen och nynnar den till och med i duschen.

Och Alex, det är killen jag varit kär i sen for ever.

I mellanstadiet gick han i parallellklassen och då kunde jag bara spana på honom på rasterna. Nu gick vi i samma klass och pirret fyllde magen när jag tänkte på att jag skulle få njuta av hans uppenbarelse *varje dag i tre år*.

– Kan jag ta en till? Sam släppte mobilen en sekund och sträckte sig efter glasspaketet. Tre kletiga glasspinnar låg redan på bordet framför honom.

Pappa tittade avundsjukt på Sam.

– Hur är Chokladpucken? Jag kanske ska prova ändå?

Mamma gav honom ett varnande ögonkast.

– Då får du sova på soffan.

Pappa fnyste.

– Typiskt: köra glassbil och vara laktosintolerant. Ödets ironi, sa han surt.